

Μνήμη του Παπουλάκου (18 Ιανουαρίου)

/ Άγιοι -

Εἰκόνα σὲ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου στὴν Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Αὐγουστίνου & Σεραφεῖμ Σαρώφ Τρικώρφου Φωκίδος.

Ἦταν ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος,

ερωτευμένος με το Χριστό, που παράτησε τα πάντα και ασκήτεψε.

Κάποια στιγμή ἄρχισε να γυρίζει τα χωριά και να μιλάει για το Χριστό και την αγάπη στους ανθρώπους, που είχαν μεσάνυχτα για την ίδια τη δική τους πνευματική κληρονομιά - για τη δική τους πνευματική κληρονομιά τους μιλούσε, μια κληρονομιά που οδήγησε και οδηγεί χιλιάδες ανθρώπους από πολλά ἔθνη στην αγιότητα.

Τα λόγια του στάζανε μέλι (κατά τη διάρκεια ομιλιών του, ληστές ἔφεραν πίσω τα κλεμμένα, ορκισμένοι εχθροὶ ἔδωσαν τα χέρια κ.τ.λ.) και ο λαός τον σεβάστηκε και

τον αγάπησε.

Μετά όμως πληροφορήθηκε πως εκείνοι που κυβερνούσαν τη χώρα (η οποία πριν λίγες μόλις δεκαετίες είχε φύγει από τη μακραίωνη τουρκική σκλαβιά) περιφρονούσαν αυτή την πνευματική κληρονομιά -όντας ξένοι και αλλόθρησκοι- και προσπαθούσαν να την υποβαθμίσουν (ακόμα & με τη βία, π.χ. κλείνοντας μοναστήρια, επιβάλλοντας σε μοναχούς και μοναχές να βγάλουν τα ράσα, πετώντας ιερά κειμήλια στα σκουπίδια) και να την αντικαταστήσουν με έναν ξενόφερτο πολιτισμό, με ξενόφερτες κοσμοθεωρίες και μοντέρνο, εκσυγχρονισμένο, τρόπο ζωής, όχι πλέον παραδοσιακό και «υπανάπτυκτο»... Και τότε πόνεσε και θύμωσε πάρα πολύ κι άρχισε να τους ασκεί σκληρή κριτική.

Οι άρχοντες του τόπου φοβήθηκαν αυτό τον αγράμματο ασκητικό καλόγερο, γιατί έβλεπαν πως ο λαός τον ακούει (όπως φοβήθηκε ο Ηρώδης τον άγιο Γιάννη τον Πρόδρομο, και δεν καταλάβαινε πως ο Πρόδρομος ήταν ο μοναδικός του φίλος, τον οποίο σκότωσε). Επιστράτευσαν λοιπόν τους ηγέτες της Εκκλησίας της Ελλάδας, που ήταν δικοί τους άνθρωποι, κι εκείνοι τον κάλεσαν (πήγε ολόκληρος στρατός να τον πιάσει, γιατί τον ακολουθούσαν χιλιάδες λαού), τον πέρασαν από εκκλησιαστικό δικαστήριο, τον καταδίκασαν και τον φυλάκισαν στο κελί ενός μοναστηριού, φρουρούμενο, για όλη την υπόλοιπη επίγεια ζωή του. [\(περισσότερα...\)](#)